

Győri László

Lyukas szobor

Egy Henry Moore-szoborra

Lyukas mellet élek, takarom, ahogy a vakok
sötétlő szemüveggel a kihamvadt ablakot,
bronzban vesztegelek egy dermedt múzeum előtt
arra várva, hogy a fény majd egyszer engem is elönt,
s nem didergek többé a fűben, én, a meztelen,
fölhevít a nap és nők járnak arra nesztelen,
s én a mutogató, kitárom előttük mindenem,
üres gödör a mellkasom, de nem röstelkedem,
s megszeretek egyet, aki naponta erre jár,
fényes bronzba önti őt is a déli napsugár,
a blúz, a szoknya leolvad róla egyszeriben,
és ott áll előttem tetőtől talpig meztelen,
s azt mondom neki, hogy a múzeum hiába néz,
nem vesz el soha, mert kötöz egy erős esküvés,
a fény előtt esküszöm, hogy bármilyen készenlét
veled tölteni a kínzó, horpadós éjeket,
a szerelembe viszlek, én, a mindörökre hű,
édes lesz a bronzíz, édes lesz majd a keserű,
odús, deformált formámon az üreg megtelik,
antik isten leszek, csak még nem tudom, hogy melyik,
te meg a legteltebb istennő leszel, domború
idomú, antik bőrű, húsú, antik tomporú,
elhagyjuk a várost, a folyton csiszoló szelet,
s áldjuk a szerelmet, amely kiteljesíthetett.

Halálfúga

Nem szeretem
a fazekat,
jó ízeket
sohase ad.

Nem szeretem
a fazekat,
jól a mélye
sose lakat.

Nem szeretem
a poharat,
sokat ígér,
keveset ad.

Nem szeretem
a poharat,
sose kínál,
sohase ad.

Kedvem ellen
a porcelán,
neve tányér,
de rá se ránt.

Nem szeretem
a porcelánt,
ragyog ugyan,
de mit se ád.

Nem szeretem
a kanalat,
sose telik,
sohase ad.

A kanalam
olyan kanál,
a teteje
visszára áll.

Merítője
sose merít,
örömré hát
sose derít.

Nem szeretem
a csali kést,
hiteti csak
a nagy evést.

Nem szeretem
a mai kést,
másnak nyesi
a libarészt.

Még a villát
se szeretem,
se sült húsom,
se egyebem.

Még a villát
se szeretem,
minden ága
örömtelen.

Nem szeretem
a padokat,
jó álmokat
sohase ad.

Nem szeretem
a padokat,
a nénit se,
ha adogat.

A hajlékot
nem szeretem,
kevés lélek,
sok idegen.

Nem szeretem
se magamat,
se másokat
az ég alatt.

Se tányérom,
se fazekam,
se maszlagom,
se igazam.

Nincs étellem,
nincs italom,
nincs életem
fiatalon.

Nem szeretem
életemet,
csak cipelem,
ahogy lehet.

Nem szeretem
életemet,
az útszélen
félre vetett.

Nem szeretem
az életet,
durva szögét,
az éleket.

Nem szeretem
az életet,
azt se tudom,
mit szeretek.

Kit elhagytam,
ki elhagyott,
nem szeretem,
hogy még vagyok.

Melyben – – –

Csak még egyet írjak,
amely mint az íjat
újra fölajz, megfeszít,
mert már elernyedtem
testemben, lelkemben,
eltűnt a cél, hó süvít.

Mi hát a jutalmam?
Hogy végtére lassan
szenvelgés, hiúság
követelje jussát?

Újat nem remélek,
ilyen uzsgyi vénnek
nincs hona, csak bujdoskol.
Csak még egy utolsót.
sebemre futó söt,
aztán csönd lesz, új, komoly.

Kovács Tamás Vilmos: Vázlat (ceruza, kréta, papír, 1995)